

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. ⁽¹⁾ oraz pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ⁽²⁾ i stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady otrzymanym w dniu 23 listopada 2010 r.
- stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. ⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 i art. 26 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze, skarżąca wnosi, zgodnie z art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 i art. 26 rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r., w zakresie w jakim dotyczą one skarżącej jak również o stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Rady do skarżącej z dnia 28 października 2010 r.

Na poparcie swojej argumentacji skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze skarżąca utrzymuje, iż Sąd posiada właściwość, aby ponownie zbadać pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644, pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 oraz decyzję z dnia 28 października 2010 r., jak również ich zgodność z ogólnymi zasadami prawa Unii.

Ponadto specyficzne przyczyny, z powodu których umieszczono skarżącą w wykazie są błędne i przesłanki z art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 i z art. 16 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie zostały spełnione. Powinno zostać orzeczone, że przepisy te nie mają zastosowania do skarżącej. Rada popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych i naruszyła prawo. W konsekwencji należało stwierdzić nieważność pkt 21 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 21 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r.

Na poparcie niniejszej skargi skarżąca podnosi również, iż rozporządzenie z 2010 r. i decyzja z 2010 r. naruszają jej prawo do obrony, a w szczególności jej prawo do rzetelnego procesu, ponieważ nie przedstawiono jej żadnego dowodu lub dokumentu na poparcie twierdzeń Rady, a twierdzenia ujęte w decyzji i rozporządzeniu z 2010 r. są bardzo niejasne, mało zrozumiałe, tak że prawdopodobnie nie jest możliwe, aby Iran Insurance Company mogła się do nich ustosunkować. Ponadto skarżącej odmówiono dostępu do dokumentów i prawa do bycia wysłuchanym. To stanowi również brak uzasadnienia.

W dodatku art. 24 ust. 3 decyzji Rady 2010/413 wprowadza wymóg, aby Rada przekazała i notyfikowała swoją decyzję osobie lub podmiotowi, których ta decyzja dotyczy, wraz z uzasadnieniem umieszczenia tej osoby lub podmiotu w wykazie, a art. 24 ust. 4 decyzji Rady 2010/413 przewiduje, że Rada dokonuje przeglądu swej decyzji, gdy zostaną zgłoszone uwagi. Rada naruszyła te dwa przepisy. Z uwagi na to, że art. 24 ust. 3 i 4 decyzji Rady 2010/413 jest także powtórzony w art. 36 ust. 3 i 4 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nastąpiło naruszenie również tego ostatniego przepisu.

Skarżąca utrzymuje również, że dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę dobrej administracji.

Ponadto dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarżąca utrzymuje również, że Rada naruszyła prawo własności skarżącej oraz zasadę proporcjonalności. Artykuł 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 i art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 winny zostać uznane za niemające zastosowania w odniesieniu do skarżącej. W dodatku zabraniając w jednakowy bezkrytyczny sposób świadczenia usług ubezpieczeniowych lub reasekuracyjnych przez wszystkie irańskie podmioty art. 12 decyzji Rady 2010/413 i art. 26 rozporządzenia Rady nr 961/2010 naruszają również zasadę proporcjonalności. Przepisy te winny w konsekwencji zostać także uznane za niemające zastosowania w odniesieniu do skarżącej.

Ponadto skarżąca utrzymuje, że rozporządzenie Rady nr 961/2010 narusza art. 215 ust. 2 i 3 TFUE, jako podstawę prawną tego rozporządzenia, oraz art. 40 TUE.

Wreszcie skarżąca podnosi, że rozporządzenie z 2010 r. oraz decyzja z 2010 r. zostały wydane z naruszeniem zasady równości i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 281, s. 81).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s.1).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2011 r. — Post Bank przeciwko Radzie

(Sprawa T-13/11)

(2011/C 63/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Post Bank (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat D. Luff)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. ⁽¹⁾ oraz pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu ⁽²⁾.
- stwierdzenie że art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. ⁽³⁾ oraz art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie mają zastosowania w odniesieniu do skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze, skarżąca wnosi, zgodnie z art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu, oraz stwierdzenie nieważności art. 16 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r., w zakresie w jakim dotyczą one skarżącej.

Na poparcie swojej argumentacji skarżąca podnosi następujące zarzuty.

Po pierwsze skarżąca utrzymuje, iż Sąd posiada właściwość, aby ponownie zbadać pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644, pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 oraz decyzję z dnia 28 października 2010 r., jak również ich zgodność z ogólnymi zasadami prawa Unii.

Ponadto specyficzne przyczyny, z powodu których umieszczono skarżącą w wykazie są błędne i przesłanki z art. 20 ust. 1 lit. b) decyzji Rady 2010/413 i z art. 16 ust. 2 lit a) i b) oraz z art. 16 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nie zostały spełnione. Powinno zostać orzeczone, że przepisy te nie mają zastosowania do skarżącej. Rada popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych i naruszyła prawo. W konsekwencji należało stwierdzić nieważność pkt 34 części B załącznika do decyzji Rady 2010/644 z dnia 25 października 2010 r. oraz pkt 40 części B załącznika VIII do rozporządzenia Rady nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r.

Na poparcie niniejszej skargi skarżąca podnosi również, iż rozporządzenie z 2010 r. i decyzja z 2010 r. naruszają jej prawo do obrony, a w szczególności jej prawo do rzetelnego procesu, ponieważ nie przedstawiono jej żadnego dowodu lub dokumentu na poparcie twierdzeń Rady, a twierdzenia ujęte w decyzji i rozporządzeniu z 2010 r. są bardzo niejasne, mało zrozumiałe, tak że prawdopodobnie nie jest możliwe, aby Post Bank mogła się do nich ustosunkować.

W dodatku art. 24 ust. 3 decyzji Rady 2010/413 wprowadza wymóg, aby Rada przekazała i notyfikowała swoją decyzję osobie lub podmiotowi, których ta decyzja dotyczy, wraz z uzasadnieniem umieszczenia tej osoby lub podmiotu w wykazie, a art. 24 ust. 4 decyzji Rady 2010/413 przewiduje, że Rada dokonuje przeglądu swej decyzji, gdy zostaną zgłoszone uwagi. Rada naruszyła te dwa przepisy. Z uwagi na to, że art. 24 ust. 3 i 4 decyzji Rady 2010/413 jest także powtórzony w art. 36 ust 3 i 4 rozporządzenia Rady nr 961/2010 nastąpiło naruszenie również tego ostatniego przepisu.

Skarżąca utrzymuje również, że dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę dobrej administracji.

Ponadto dokonując oceny sytuacji skarżącej Rada naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarżąca utrzymuje również, że Rada naruszyła prawo własności skarżącej oraz zasadę proporcjonalności. Artykuł 20 ust. 1 lit b) decyzji Rady 2010/413 i art. 16 ust 2 rozporządzenia Rady nr 961/2010 winny zostać uznane za niemające zastosowania w odniesieniu do skarżącej.

Ponadto skarżąca utrzymuje, że rozporządzenie Rady nr 961/2010 narusza art.215 ust. 2 i 3 TFUE, jako podstawę prawną tego rozporządzenia, oraz art. 40 TUE.

Wreszcie skarżąca podnosi, że rozporządzenie z 2010 r. oraz decyzja z 2010 r. zostały wydane z naruszeniem zasady równości i niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/644/WPZiB z dnia 25 października 2010 r. zmieniająca decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 281, s. 81).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L281, s.1).

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylająca wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39).